

Skarżąca twierdzi również, że Komisja naruszyła art. 97 ust. 1 Rozporządzenia Finansowego ⁽¹⁾ oraz art. 17 ust. 1 dyrektywy 92/50 ⁽²⁾ poprzez zastosowanie kryteriów oceny, które były bardzo niejasne oraz w związku z tym, że kryteriom tym nie towarzyszyły klarowne i wymierne parametry.

Zdaniem skarżącej, przy dokonywaniu oceny oferty skarżącej Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie. W tym względzie skarżąca podnosi, że wszelkie niedostatki jej oferty wynikały z faktu niepoinformowania przez Komisję o najważniejszych elementach niezbędnych do przygotowania oferty przez skarżącą. Dalej skarżąca kwestionuje każde stwierdzenie zawarte w sprawozdaniu komitetu oceniającego.

Skarżąca wskazuje również na naruszenie przez Komisję wynikającego z art. 253 WE obowiązku uzasadnienia aktu oraz na nieprzedstawienie przez Komisję stosownych, zażądanych przez skarżącą, informacji dotyczących powodów odrzucenia jej oferty. Skarżąca podnosi również, że Komisja, działając ze znacznym opóźnieniem i nie udzielając przed złożeniem ofert wyczerpujących odpowiedzi na prośby skarżącej o przedstawienie stosownych informacji, naruszyła zasadę dobrej administracji i staranności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2005 r. przez Irlandię przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-56/05)

(2005/C 106/61)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 8 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Irlandii, reprezentowanej przez

D.J. O'Hagana, pełnomocnika, oraz P. Gallaghery i P. McGarry'ego, barrister z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności (w całości lub w części) decyzji Komisji C (2004) 4447 z dnia 29 listopada 2004r. zmniejszającej pomoc z Funduszu Spójności dla projektu 96/07/61/007 (Dublin Region Water Supply Scheme — Stage 3) przyznaną na mocy decyzji Komisji C(96) 2113 z dnia 29 lipca 1996 r. i zmniejszającej pomoc z Funduszu Spójności dla projektu 95/07/65/007 (N1 Dunleer — Dundalk Road Stage 2) przyznaną na mocy decyzji Komisji C(96) 2113 z dnia 29 lipca 1996 r., w zakresie okresów lub kwot, które powinien określić Sąd,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na podstawie decyzji Komisji C(97) 4090 z dnia 15 grudnia 1997r. została udzielona pomoc z Funduszu Spójności dla projektu 96/07/61/007 (Dublin Region Water Supply Scheme — Stage III) w Irlandii. Na podstawie decyzji Komisji C(96) 2113 z dnia 29 lipca 1996r. została udzielona pomoc z Funduszu Spójności dla projektu 95/07/65/007 (N1 Dunleer — Dundalk Road Stage 2), również w Irlandii. Na mocy zaskarżonej decyzji Komisja zmniejszyła kwotę całkowitej pomocy przyznanej na podstawie dwóch wcześniejszych decyzji, wskazując na różne nieprawidłowości ujawnione podczas badania przedmiotowych projektów. Komisja stwierdziła również, że kwota ogółem 797 886 euro została nienależnie wypłacona i powinna zostać zwrócona.

Na uzasadnienie swego żądania o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji skarżąca podnosi przede wszystkim, że decyzja ta jest nieważna ze względu na jej wydanie po upływie trzech miesięcy od daty przesłuchania, co narusza art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1386/2002 ⁽¹⁾ i art. H ust. 2 załącznika II do rozporządzenia nr 1164/94 ⁽²⁾. Zdaniem skarżącej okoliczność ta stanowi naruszenie istotnego wymogu proceduralnego oraz zasady pewności prawa.

Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła zasadę pewności prawa również poprzez retroaktywne zastosowanie nowych wytycznych dotyczących kwalifikowania wydatków w taki sposób, że zmieniło to stosowaną przez Komisję wykładnię pojęcia „bezpośredni beneficjent”. W związku z tym wydatki nie zostały uznane jako kwalifikujące się ze względu na ich powstanie poza odpowiednim okresem. Zdaniem skarżącej naruszyło to również jej uzasadnione oczekiwania.

Wedle skarżącej kolejnym naruszeniem zasady pewności prawa było retroaktywne zastosowanie korekty finansowej opartej na stawce ryczałtowej. Jak podnosi skarżąca, koncepcja ta została po raz pierwszy rozwinięta i zastosowana w wytycznych przyjętych przez Komisję w 2002 r.

Skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja stosując retroaktywnie nowy sposób traktowania praktyki zastępowania wydatków nie kwalifikujących się wydatkami kwalifikującymi się, również naruszyła zasadę pewności prawa. Zdaniem skarżącej dopiero w wytycznych z roku 2002 Komisja zadecydowała o niedopuszczalności takiej praktyki zastępowania. Skarżąca podnosi, że takie traktowanie nie może być stosowane względem projektów z lat 1996 i 1997.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1386/2002 z dnia 29 lipca 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/94 w zakresie systemów zarządzania i kontroli pomocy przyznanej z Funduszu Spójności i procedury dokonywania korekt finansowych (Dz.U. L 201 str. 5).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiające Fundusz Spójności (Dz.U. L 130, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2005 r. przez Jeremy'ego Henry'ego Moore'a Newsuma, Marka Anthony'ego Lovedaya i Robina Sheddena Broadhursta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-57/05)

(2005/C 106/62)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 8 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jeremy'ego Henry'ego Moore'a

Newsuma, Marka Anthony'ego Lovedaya i Robina Sheddena Broadhursta, zamieszkałych w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanych przez M. Kingstona QC, D. Parka, barrister i J. Withinshawa, solicitor, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności następujących fragmentów decyzji Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty (¹) (notyfikowana jako dokument nr C(2004) 4032):

(i) Art. 1 i fragment załącznika 1 zaskarżonej decyzji opatrzony kodem UK0030163 Halkyn Mountain/Mynydd Helygain;

(ii) lub, ewentualnie, art. 1 i fragment załącznika 1 zaskarżonej decyzji opatrzony kodem UK0030163 Halkyn Mountain/Mynydd Helygain oznaczony kolorem czerwonym w planie załączonym do wniosku;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący są właścicielami gruntów używanych częściowo w celach rolniczych i wydobywania minerałów, które obecnie zostały na mocy zaskarżonej decyzji określone jako teren mający znaczenie dla Wspólnoty w atlantyckim regionie biogeograficznym.

Skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza ich podstawowe prawa zagwarantowane w ogólnych zasadach wspólnotowego porządku prawnego. To naruszenie podstawowych praw jest formalnie bezprawne, ponieważ przy wydawaniu przedmiotowej decyzji (oraz przy implementacji dyrektywy 92/43/EWG (²)) właścicielom gruntów nie przyznano w żadnym zakresie prawa do uczestnictwa. Skarżący podnoszą również, że Komisja popierała i akceptowała debatę publiczną w Państwie Członkowskim, która była jednak niedostateczna i nieodpowiednia w swej formie i czasie trwania.

Skarżący podnoszą ponadto, że nie zostały uwzględnione wymogi ekonomiczne i społeczne, włącznie z prawami własności skarżących. Zaskarżona decyzja jest niezgodna z przepisami samej dyrektywy 92/43/EWG, ponieważ kwestia należnego odszkodowania pozostała całkowicie otwarta i nierozwiązana.